

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 25.11.1964, sp. zn. 3 Tz 56/64, ECLI:CZ:NS:1964:3.TZ.56.1964.1

Číslo: 19/1965

Právní věta: Okolnost, že trestným činem loupeže nevznikla poškozenému žádná majetková škoda, není rozhodujícím kritériem pro posouzení stupně nebezpečnosti činu pachatele pro společnost.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 25.11.1964

Spisová značka: 3 Tz 56/64

Číslo rozhodnutí: 19

Číslo sešitu: 1-3

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Nebezpečnost činu pro společnost

Předpisy: 140/1961 Sb. § 234

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 19/1965 sb. rozh.

Okolnost, že trestným činem loupeže nevznikla poškozenému žádná majetková škoda, není rozhodujícím kritériem pro posouzení stupně nebezpečnosti činu pachatele pro společnost.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu z 25. 11. 1964 – [3 Tz 56/64](#)).

Rozsudkem okresního soudu v Plzni-město ze dne 17. 4. 1964 sp. zn. 1 T 55/64 byl obviněný F. H. uznán vinným dvojnásobným trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. a odsouzen podle téhož zákonného ustanovení za použití § 35 odst. 1 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání čtyř roků.

K odvolání obviněného krajský soud v Plzni rozsudkem z 27. 4. 1964 sp. zn. 2 To 135/64 uvedený rozsudek okresního soudu ve výroku o trestu zrušil a obviněnému uložil úhrnný trest odnětí svobody na tři roky.

Ke stížnosti pro porušení zákona Nejvyšší soud rozsudek krajského soudu v Plzni v celém rozsahu zrušil a odvolání obviněného proti rozsudku okresního soudu v Plzni-město zamítl.

Z odůvodnění:

Rozsudkem okresního soudu v Plzni-město ze dne 17. 4. 1964 sp. zn. 1 T 55/64 byl obviněný F. H.

uznán vinným dvojnásobným trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák., kterého se dopustil dne 30. 12. 1963 v Plzni společně s J. H. a mladistvým J. K. a dne 12. 1. 1964 s obviněnými J. H., V. M. a mladistvou D. K.

V prvním případě obviněný H. společně s J. H. a mladistvým K. přepadli dne 30. 12. 1963 kolem 20. hod. v Plzni 2 dosud nezjištěné osoby, které obviněný H. ohrožoval otevřeným nožem a současně požadoval peníze. Z obavy před fyzickým násilím předaly tyto osoby obviněným své peněženky, z nichž jednu s obsahem 3,- Kčs obviněný K. poškozenému vrátil zpět, druhou pak prohlížel obviněný H., ponechal si z ní obnos ve výši 47,- Kčs a prázdnou vrátil zpět poškozenému. Odcizenou částku použili na zaplacení společné útraty v hostinci.

Dne 12. 1. 1964 opět v Plzni, po předchozí vzájemné domluvě s obviněnými J. H., V. M. a mladistvou D. K., vylákala tato poškozeného J. L. do parčíku, kde obviněný H. srazil ranou do břicha k zemi a bil jej. Pak mu společně prohlédli oděv a odcizili dva zapalovače, cigarety a drobné mince v částce asi 8,- Kčs a slídové pouzdro s doklady.

Za to byl obviněný F. H. odsouzen podle § 234 odst. 1 tr. zák. za použití § 35 odst. 1 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání 4 roků nepodmíněně.

Z podnětu odvolání odsouzeného F. H. krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 27. 5. 1964 sp. zn. 2 To 135/64 zrušil podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. rozsudek okresního soudu, a to ve výroku o trestu a se zřetelem k § 35 odst. 1 tr. zák. uložil podle § 234 odst. 1 tr. zák. tomuto úhrnný trest odnětí svobody v trvání tří roků.

Nejvyšší soud přezkoumal ve smyslu ustanovení § 267 odst. 1 tr. ř. správnost výroků napadeného rozsudku, jakož i řízení, které mu předcházelo. Na podkladě tohoto přezkoumání dospěl k závěru, že u obviněného F. H. byl v jeho prospěch porušen zákon.

Krajský soud v Plzni nepostupoval správně podle zákona, jestliže k odvolání obviněného F. H. zrušil rozsudek okresního soudu ve výroku o trestu a uložil mu nový trest odnětí svobody v trvání 3 let.

Krajský soud v Plzni své rozhodnutí odůvodnil v podstatě tím, že obviněný F. H. trestnou činnost spáchal krátce po dovršení 18 let, k trestné činnosti se doznal a bezpečnostním orgánům napomáhal při objasňování trestné činnosti. Posléze, že následky trestné činnosti nebyly nijak vážné, neboť poškozeným celkem žádná majetková újma nevznikla.

Obviněný H. byl již jednou předtím odsouzen okresním soudem v Plzni-město pod sp. zn. 1 T 200/63 ze dne 29. 12. 1963 pro trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku, který mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu 3 roků. Vzhledem k uloženému podmíněnému trestu byl obviněný H. propuštěn dne 30. 12. 1963 z vazby. Po propuštění z této vazby neodjel domů, nýbrž vyhledal opět své známé a party, a to spoluobviněné J. H. a K., s kterými se dohodl na tom, že by mohli někoho oloupit. Tuto loupež provedli ještě téhož dne večer kolem 20 hodiny v Plzni v parčíku, kde přepadli dva dosud nezjištěné mladíky. Obviněný H. sám tyto ohrožoval otevřeným nožem. Obdobného loupežného přepadení se pak obviněný H. dopustil dne 12. 1. 1964 v Plzni, kde přepadl se spoluobviněnými J. H., M. a K. poškozeného J. L.

Krajský soud přecenil doznání obviněného H. pouhé doznání skutkových okolností nesvědčí o nějaké lítosti nebo snaze obviněného o nápravu. Tvzení krajského soudu, že obviněný napomáhal bezpečnostním orgánům při objasňování trestné činnosti z že byl pouze jedním z iniciátorů loupežných přepadení, nemá opory ve spise. Doznání obviněného nemá tedy takový význam, jaký mu přikládá krajský soud.

Z obsahu spisu naopak je patrné, že to byl obviněný H., který byl iniciátorem jak v prvním, tak i v

druhém případě loupeže, který tyto loupeže organizoval a byl také hlavní osobou při provádění loupeží. Krajský soud při úvaze o trestu nebral v úvahu ani takové okolnosti, že svedl k těmto trestným činům mladistvé J. K. a D. K. a spáchal více trestných činů (§ 34 písm. g), h), i) tr. zák.).

Rovněž další odůvodnění krajského soudu, proč obviněnému H. snížil trest, že následky trestné činnosti nebyly nijak vážné, neobstojí. To, že poškozeným v podstatě žádná majetková škoda nevznikla, není rozhodujícím kritériem pro posouzení stupně nebezpečnosti činu pachatele pro společnost u trestného činu loupeže. Ustanovení trestního zákona o loupeži chrání před násilnými zásahy do osobní svobody, které jsou prostředkem k tomu, aby se pachatel zmocnil cizí věci.

Krajský soud nezhodnotil náležitě ani celkovou možnost nápravy obviněného, která s ohledem na jeho mravní narušenost bude velmi obtížná. Obviněný H. se prvé loupeže dopustil ještě týž den, kdy byl propuštěn z vazby po předchozím odsouzení pro trestný čin loupeže s podmíněným odkladem výkonu trestu, sotva začala běžet zkušební doba podmíněného odsouzení. Po propuštění z vazby prohlásil před J. H. a K., že byl zavřen pro loupež, ale že stejně nedá pokoj.

Obviněný má v místě bydliště a na pracovišti velmi špatnou pověst. Okresní soud správně zhodnotil vysoký stupeň nebezpečnosti činu obviněného pro společnost i možnosti jeho nápravy a jeho závěry o výměře trestu jsou správné. Krajský soud porušil tak zákon v ustanoveních § 3 odst. 4 a § 31 odst. 1, § 23 odst. 1 tr. zák. a v důsledku toho trest, který obviněnému H. uložil, je nutno hodnotit jako trest, který je ve zřejmém nepoměru k nebezpečnosti činu obviněného pro společnost a který neodpovídá možnostem obviněného k nápravě.